

Казки про птахів

Як горобець помстився лисові

Як горобець помстився лисові Раз злапала ворона куря, сіла на дуба та й їсть. Але приходять лис під дуба, був голоден, та й дивиться, що ворона їсть. Йому дуже зробився жаль, що він голоден, а ворона менша, як він, та й їсть. Та й каже до ворони:

— Або кинь мені по добрій волі, а як ні, то я полізу на дуба і тебе там з'їм на дубі.

Але ворона була мудра та й гадає собі, що як буде лис лізти, вона втече на друге дерево. Але щось собі лис роздумав та й каже до ворони:

— Я лізти не годен, я старий. Я уже ся немало по світі находив, але відколи я ходжу, я ще не здивав такої красної птахи, як ти. Ти найрозумніша і найліпше співаєш.

Ворона як учула, що її лис хвалить, що вона файно співає, та й тогди каже:

— Кра, кра!

Та й що мала в дзьобі, то впало, та й лис з'їв. Але лис уздрів, що йому ся вдало зд урити ворону, та й каже:

— Мені ліпше буде так лиш видурювати, ніж ходити за цим.

Але знов іде під другого дуба, дивиться, а там знов ворона коло молодих воронят. Та й каже він до ворони:

— Кинь мені одну дитину, бо як не кинеш, то полізу та й усі з'їм.

Ворона не хотіла, а лис зачав ніби дряпатися по дубі. Ворона як уздріла, та й каже:

— От не лізь, я вже тобі сама кину, лиш не лізь. Надлетів горобець та й каже до ворони:

— Що тобі старий лис казав? Ворона каже:

— Казав, що як не кину свою дитину, то полізе та й з'їсть усі.

А горобець каже:

— Дурна, ти йому не кидай, най спробує та най лізе. Він лиш тебе так дурить, що полізе. Він не годен лізти. Але лис того вчув та й каже:

— Ей, чекай, я тобі нагадаю. Колись ти ся впадеш в мої руки.

Та й пішов.

Відтак знов здибається з тим горобцем. Горобець на дубі, а він знов під дубом. Та й каже лис до горобця:

— Як ти перебуваєш у такі студини? Я на землі так змерз, а ти не змерз на дереві? Що ти таке робиш, що ти не змерзаєш? А він каже:

— Як відти вітер, то я під крило голову запхаю, а як відти, то я під друге. А лис каже:

— Злізь нижче, бо я не чую, що ти кажеш.

Він зліз та й знов то каже, що казав. А лис каже:

— Злізь ще нижче, бо я не чую, бо глухий. А горобець знов скочив нижче, уже таки недалеко лиса, та й каже йому:

— Як відти вітер, то я під то крило сховаю голову, а як відти, то я під то.

Та й лиш запхав голову, а лис скочив, хап, злапав горобця за крило та й каже:

— Видиш, ти других радив, а собі не можеш; порадь собі тепер.

Якось горобець урвав крила кавалок, та й ся вирвав, та й утік. Але вже ся трохи вигоїв та й знов здибає лиса. Каже лис:

— Ой я тебе мав давно з'їсти, коли ти также не дурний.

А горобець каже:

— Ти мене ся не наїш, бо я малий, лиш тільки, що мені життя відбереш. Я тебе ліпше пораджу, лиш нічо мені не кажи уже більше. Ходи зо мною, тут в одного газди дуже багато курей в курнику.

А лис дуже ся втішив та й каже:

— Ану, поведи мене!

Вже нічого 'му не казав, ішли оба разом. Лис іде землею, а горобець то на одно дерево, то на друге.

Та й так прийшли аж до буди. А в тій буді був пес. Горобець сів на буду та й каже:

— Ти йди, але аби-с багато не брав, лиш одну, та й аби-с дуже потиху брав, аби тебе ніхто не злапав.

Лис підсувається, підсувається. А пес спав. Але як учув, що лис іде, скочив та й лиса роздер.